

Hargitai Evelin

## Első fecskék

### Tisztelt Szerkesztőség, kedves Olvasók!

A 2009 januárjában megrendezett magyar nyelvi és irodalmi érettségit fókuszba állító konferencián Kelemen Péter, az ELTE Apáczai Csere János Gyakorlógimnáziumának vezetőtanára felvetette, hogy a középszintű szóbeli érettségi követelménye egy projektmunka elkészítése legyen. Mivel jómagam nemrég egy virtuális könyvkiadó virtuális marketing- és üzletfejlesztési igazgatója voltam, remélem, személyes élményeim leírásával hozzájárulhatok a projektmunkával kapcsolatos tapasztalatcseréhez. Én inkább az oktatási folyamatban, tanórákon vagy azokon kívül alkalmaznám ezt a módszert, és nem az értékelés tárgyaként. Tehát mint projektben részt vevő személy határozottan e módszer mellett teszem le a garast, remélem, ez az alábbi beszámolómból is kiderül. Ám mint tanárjelölt ma még nem vagyok meggyőződve arról, hogy ennek a munkaformának az érettségiben volna a helye.

A 2008–2009-es tanév őszi félévében a szűkebb szakmai területemből való kitekintésként vettem fel egy kurzust az ügyvitel minor keretében. Több más feladatunk mellett az volt a dolgunk, hogy 3–5 fős csapatokban létrehozzunk egy-egy céget, megtervezzük annak arculatát (arculati kézikönyv formájában), kommunikációját, majd minél hatásosabban bemutassuk termékeinket a „sajtó képviselőinek”, azaz társainknak. A munka első lépéseként három ötletet kellett eljuttatnunk oktatónkna, aki mérlegelte, hogy közülük melyiket lehetne leginkább megvalósítani. Megjegyzem, iskolai kontextusban még fontosabb lehet, hogy a tanár végig orientálja a diákokat, hiszen tapasztalataival, szakértelmével előre láthatja a nehézségeket, segíthet a hatékony munkaszervezésben. Számunkra is hasznos volt, hogy hétről hétre be kellett számolnunk az eredményeinkről, részfeladatokat kellett megoldanunk, és elektronikusan elküldenünk a tanárunknak.

A projektmunka során felkészülhattünk a munka világának kihívásaira. Azok a hallgatók, akik teljesítették a feladatot, későbbi álláskeresésük során – sajátos keretek között szerzett munkatapasztalatként – elmondhatják, hogy bár nem valódi munkahelyen, de dolgoztak már teamben, tartottak már prezentációt, és volt már alkalmuk mérlegelni az egyes ötletek megvalósíthatóságát. Akik pedig később tanárok lesznek, az iskolai kontextusra is adaptálhatják az itt megszerzett ismereteket.

Az én csoportom internetes könyvkiadót alapított. Mivel sok újszerű megoldást találtunk ki, és fiatal szerzők műveit kínáltuk, a nevünk Első Fecskék Kiadó lett. Megterveztük a cégérünket, jelmondatunkat, honlapunkat, és még (természetesen fiktív) szerzőink (ugyancsak általunk kitalált) műveit is megalkottuk. Arculati kézikönyvben rögzítettük kiadónk külső megjelenését a levélpapírunk fejlécétől a könyvborítók tervein át a reklámajándékokig. Publisher programmal névjegykártyát, plakátokat, szórólapokat is készítettünk. A projektbemutatók alatt a megfigyelők az oktatóinktól kapott szempontsor alapján értékelték az elhangzott prezentációkat, majd szóban is közölték a benyomásaikat. Így a csapatok is sokat tanultak egymástól, és a megbeszéléseken is sok hasznos észrevétel hangzott el.

Mielőtt bárki azt gondolná, hogy egy cég modellezése középiskolai keretek közt legfeljebb a közgazdaságtan-óra-ra való, hangsúlyozom: számos készségünket fejlesztette (netán kialakította) a projektmunka. Először is megtanultunk együttműködni egymással, elosztani a feladatokat (egy idő után már tudtuk, ki mit szeretne elvállalni, mihez ért jobban), és kialakítottuk a kapcsolattartás formáját. Így fejlődtek kommunikációs és szociális készségeink. Egyre igényesebbek lettünk, mialatt közösen tökéletesítettük kiadónk logóját, jelmondatát, termékeit. Íráskészségünk az arculati kézikönyv szöveges részeinek készítésekor és a kiadónk könyveit

ismertető kiadványok megalkotásakor fejlődött. Megismertük, hogyan kell formális, ám figyelemfelkeltő szövegeket fogalmazni. A „sajtótájékoztatóval” kapcsolatban sok tapasztalatot gyűjtöttünk arról, hogyan kell hatásos, meggyőző bemutatót tartani, információkat szerezni és megosztani másokkal. Vagyis a feladat megvalósítása során alkalmaznunk kellett mindazokat az ismereteket, amelyeket szövegalkotásból és retorikából tanultunk, nem beszélve az informatikai, média- és vállalkozási ismereteink bővüléséről.

Az itt szerzett tapasztalataim nagymértékben járultak hozzá a projektmunkával kapcsolatos szemléletem megváltozásához. A jövőben magyartanárként szívesen kipróbálnám ezt a módszert. Véleményem szerint egy cég modellezése is lehet magyarázati feladat, hiszen jóval több kommunikációs, információkeresési és -átadási tevékenység kapcsolódik hozzá, mint amennyi gazdasági ismeretet igényel. Különösen azoknak a diákoknak válhat hasznára a teammunka, akiknek családjuk körében nincs módjuk magas szintű kommunikációs, szociális és társas kompetenciákat kialakítani. Mindezzel együtt úgy gondolom, hogy inkább módszerként és nem az értékelés tárgyaként kellene tekinteni erre a tevékenységre. A projektfeladat megvalósítása során azt tapasztaltam, hogy a csapatok nagy pontossággal érzik, milyen munkát végeztek, és a „közönség” (főként a megfigyelési szempontok segítségével) pontosan, körültekintően ítéli meg a produktumot. Így nemcsak a feladat elkészítése, hanem az értékelése is közös munka (ahogy a valóságban is a sok fogyasztón múlik egy-egy termék sikere).

Bár már sok sikeres egyéni és csoportos projektről szóló beszámoló olvasható különböző oktatási honlapokon, úgy vélem, a módszer alkalmazása szélesebb körökben még várat magára. Bízom abban, hogy a most végző egyetemisták közül egyre többen ismerik fel a módszerben rejlő lehetőségeket, és akik közülünk tanárok lesznek, mind többen építik majd be a munkájukba.

Tisztelettel:

Budapest, 2009. május 5.

Hargitai Evelin Gabriella  
végzős egyetemi hallgató, tanárjelölt

**Hargitai, Evelin: Pioneers**

### Az írás szerzőjéről

*Hargitai Evelin*

Eötvös Loránd Tudományegyetem, Budapest, Magyarország

evelin.hargitai[kukac]gmail.com

<https://orcid.org/0000-0001-7251-3575>